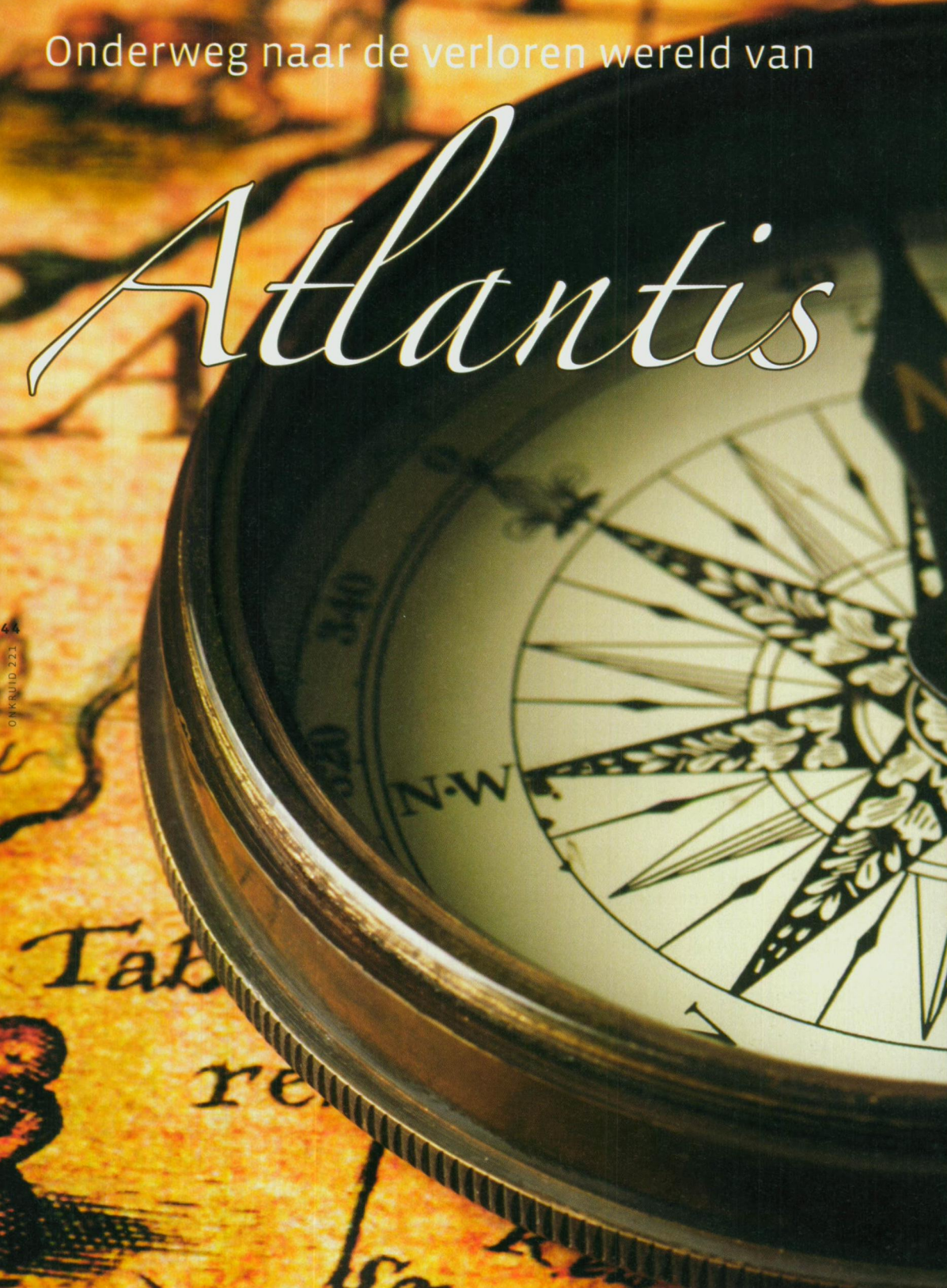

Onderweg naar de verloren wereld van

Atlantis

44
ONKRUUD 221

De magie van Atlantis heeft meerder malen de wereld op zijn kop gezet, vanaf de geschriften van Plato tot nieuwe bevindingen van hedendaagse onderzoeken. Het idee van een moderne beschaving die verzwolgen werd door de zee blijft intrigerend: Wat is Atlantis? Een verloren continent? Een raar hersenspinsel van ons? In deze Onkruid gaan we onderweg naar de diepgewortelde beschaving van Atlantis. De verloren wereld van Atlantis blijft actueel. Atlantis laat een manier van leven zien, een ideaal moment van glorie waar we allemaal naar terug zouden willen. Laat je meevoeren in de verhalen over Atlantis en vraag je af: wat is Atlantis voor mij?

Volgens de geschiedenisboeken kennen de oudste 'moderne' beschavingen hun wortels rond 3000 v.C. De Egyptenaren staan bij ons bekend als de oudste, dankzij de achtergebleven bouwwerken. Maar: gaan de wortels van de eerste beschavingen niet veel verder terug dan de Egyptenaren? Zijn we in de geschiedenis niet te veel ingegaan op wat we nog aan menselijke historie aantreffen, in plaats van wat er had kunnen zijn? Het verhaal van Atlantis eindigt op de zeebodem. Er zijn nergens duidelijke rechtstreeks herleidbare sporen van de Atlantiërs te vinden.

Er is veel gespeculeerd rondom de precieze locatie van Atlantis. Bodempeilingen tijdens wetenschappelijke verkenningen hebben de volledige bodem van de Atlantische Oceaan in kaart gebracht. Ze tonen aan dat er een enorm gebergte onder het oceaanoppervlak verborgen ligt, een bergkam die zich uitstrekt van de kust van Zuid-Amerika tot aan Afrika. Ook vonden onderzoekers vulkanisch puin dat aantoonde dat er in het verleden een vulkaanuitbarsting moet zijn geweest van grote porporties.¹ Volgens

Plato heeft het continent gelegen in de Atlantische Oceaan voorbij de Straat van Gibraltar (tussen Zuid-Spanje en Marokko). Ook **Wim Zitman** doet in zijn boek *Van Egypte naar Atlantis* uitspraken over de locatie van Atlantis. Sterker nog: zijn beweringen vragen om een reconstructie van ons huidige wereldbeeld. Volgens **Zitman** heeft ook het volk van Egypte een bakermat en is die onder andere te zien in de tempel van Horus in Edfu, Egypte. Horus wordt overigens als de wedergeboorte van Osiris gezien, een cultus met wortels in het oeroude Egypte, of toch in Atlantis? Daar later meer over, nu terug naar de locatie: Het thuisland van de Egyptenaren omvatte drie eilanden, Zitman vermeldt: “Uit mijn langdurig onderzoek blijkt dat hun bakermat bestond uit de uitgedoofde vulkanische tafelberg Great Meteor en de twee zogenoemde Cruiser zeebergen. Deze eilandengroep is verzonken onder de zeespiegel van de Atlantische Oceaan.” ² **Zitman** vermoedt dat de toppen van de drie bergen nog een tijd zichtbaar waren, gezien vermeldingen omstreeks het jaar 1000 v.C. Deze drie bergen van Atlantis vind je op diverse plaatsen in de nalatenschap van de Egyptenaren terug, zoals in de drie piramides (het Gizeh-plateau) die gevormd zijn naar het model van de eilanden van Atlantis.

Plato

Klassieke schrijvers in de oudheid maakten al melding over Atlantis. Bijvoorbeeld Plato, de vader van de westerse metafysica. Hoewel Plato's weergave van Atlantis in zijn boeken *Timaïos* en *Kritias* nooit erkenning heeft gekregen in de wetenschappelijke wereld, is het onmogelijk zijn werk te negeren in deze zoektocht naar Atlantis. *Timaïos* heeft in het verleden bekendgestaan als hét grote werk van Plato: mensen als Aristoteles, Augustinus en andere antieke filosofen en vroegchristelijke denkers hadden het in hun boekenkast staan. Er gaan zelfs verhalen dat de dood hem overviel toen

Detail uit het schilderij 'School van Athene' van Rafaël Santi, 1509

hij *Kritias* schreef en dat het eigenlijk een hele reeks boeken over Atlantis had moeten worden. Volgens Plato had het oorspronkelijke Atlantis als continent een bijzondere beschaving, en strekte het zich circa 11.500 jaar geleden uit over de Atlantische Oceaan.

Atlantische spiritualiteit

Tallose zieners hebben door de jaren heen op allerlei manieren verslag gedaan over het leven op Atlantis, door middel van een trance-toestand, regressietherapie, meditatie of in andere vorm. Steeds was er een vrij consistent beeld, en dat roept dan ook de gedachte op dat de nalatenschap van Atlantis op een of andere manier is opgeslagen in onszelf. De Duitse therapeute én auteur Manuela Oetinger zet een levendig beeld neer van de late bestaansfase van Atlantis. Oetinger heeft onder andere het boek *Karma en Vrijheid* geschreven en werkt als helderziende en als begeleidster in spirituele groei. Ze analyseert met haar spirituele begaafdheid de mensen van Atlantis. Haar beeld bevestigt vele resultaten van Atlantisonderzoekers: "Atlantis was een cultuur die sterk doortrokken was van magie. De magische vermogens van de Atlanteanen waren sterk ontwikkeld, en vooral onder de heersende klassen was het gebruik van magische vermogens vanzelfsprekend. Aan de andere kant was juist dit gebruik van magische vermogens ervoor verantwoordelijk dat er een duidelijke scheiding ontstond tussen het volk en de heersende klassen. Het grootste deel van de minder ontwikkelde lagen van de bevolking had weinig of geen kennis van de manieren waarop het gebruik van magische vermogens mogelijk wordt, reden waarom de priesters en hun ingewijden een uitgesproken elitaire status konden verwerven."³ Oetinger omschrijft het land als een soort Hof van Eden; magisch en wonderbaarlijk mooi, met veel groene gebieden en een groot scala aan bloemen en planten.

De Atlantiërs verloren volgens Plato echter hun goddelijkheid, zoals te lezen valt in de allerlaatste alinea van *Kritias*:
"Maar toen het goddelijke deel in hen aan kracht begon in te boeten door de veelvuldige menging met allerlei sterfelijks, en de menselijke aard de overhand kreeg, konden ze de weelde niet meer aan en verloren ze hun fatsoen. Voor wie zien kon, was het duidelijk hoe afstotend ze waren nu ze hun mooiste kostbaarheden kwijtraakten, Voor degenen die niet konden zien wat het ware, voorspoedige leven is, leken ze juist op dit moment, nu ze gevuld waren met onrechtvaardige hebzucht en macht, op hun mooist en gelukkigst!" • Oppergod Zeus – Plato was tenslotte een oude Griek - ontging het in verval raken van de het Atlantische geslacht echter niet. Hij besloot de Atlantiërs te straffen en veegde het continent van de aardbodem met vloedgolven en aardbevingen. Dit alles in de hoop dat ze tot bezinning zouden komen en ze hun goddelijkheid weer terug zouden vinden.

Rudolf Steiner

Rudolf Steiner, die wij kennen als de grondlegger van de antroposofie, was van mening dat de Atlantische beschaving beduidend verschilde van de onze. Zoals de moderne mens zijn zintuigen afstemt op de zintuigelijke wereld, zo richtte de Atlantische beschaving volgens hem zich ook op hun eigen geestesvermogens. De Atlantiërs beschikten al over technologische bouwwerken, zoals vliegtuigen en schepen, maar in een vorm waarin ze in ons tijdperk niet meer bruikbaar zijn door de veranderingen van de verhoudingen van de aardbodem. "De huidige fysieke verschijningsvorm van de mens is het resultaat van een proces van samentrekking, verdichting en versteviging van de Atlanteaanse Gestalt. En waar de mens gedurende het Atlantische tijdperk nog een getrouwe afspiegeling was van zijn spirituele natuur, herbergden de gebeurtenissen in de ontwikkeling van Atlantis de oorzaken

die tot het tot ontwikkeling komen van de post-Atlantische mens hebben geleid, wiens stoffelijk lichaam vast is, en naar verhouding nauwelijks afhankelijk van spirituele eigenschappen.”⁵ Kortom: het geslacht van Atlantis was beschaafder en had een hoger spiritueel en goddelijk bewustzijn. Maar net als Plato beweerde, begonnen de Atlantiërs langzamerhand neer te dalen in het materialistische denken. Ze maakten misbruik van hun unieke spirituele vermogens en ze stelden zich open voor lagere hartstochten en aardse behoeften. De Atlantiërs gingen tegen de voortgaande ontwikkeling van de mensheid in. Ze maakten zich dienstbaar aan het ego en de krachten van de duisternis, die Steiner de ‘Lucifer-invloeden’ noemde. Het langzame proces van afsterving en afbrokkeling was voor Atlantis begonnen. De bewoners die zich niet lieten verleiden probeerden het noodlot nog af te wenden, en dat kan weer een invalshoek zijn voor de theorie van Egyptenaren als nazaat van Atlantis, zoals **Wim Zitman** stelt.

Egyptenaren

Zoals we al eerder zeiden, worden Egyptenaren vaak gezien als nageslacht van de beschaving van Atlantis. De precieze herkomst van de Egyptenaren blijft nog steeds een mysterie, want ontwikkelden ze zich nou als volk zelf, of kwam de kern van ontwikkeling van buiten en zette die zich voort in Egypte? Het is goed mogelijk dat Atlantiërs zich in Egypte hebben gevestigd en dat hun nakomelingen zich hebben vermengd met de inheemse bevolking. Ongeveer 7000 jaar v.C. hebben de voorouders van de Egyptenaren zich vermoedelijk gevestigd in Egypte. Dat hoeft niet tegelijkertijd gebeurd te zijn met de ondergang van Atlantis. Het is logisch om aan te nemen dat er een lange periode is verstreken tussen het opbloeien van de Egyptische dynastie en de val van Atlantis, Rome is ook niet op één dag gebouwd.

De Osiris-religie van de Egyptenaren heeft als kern de cyclus van leven en dood. “Osiris was voor de Egyptenaren de geheimzinnige kracht die de bodem vruchtbaarheid schonk en op elk vergaan een nieuw leven liet volgen. De Osiris-religie was wedergeboorte en opstanding in optima forma, voor mens, flora en fauna.”⁶ Aldus **Zitman**. Hij stuitte na zorgvuldig onderzoek op opmerkelijke overeenkomsten, zoals het gegeven dat de drie zeebergen in de Atlantische Oceaan geomorfologische overeenkomsten hebben met de drie piramiden van Gizeh en dat de Osiris-religie verweven was met de landschappelijke vorm van de eilandengroep. Osiris geeft het vroegere thuisland van de Egyptenaren weer. Na een verdrinkingsdood bij de ondergang van Atlantis werd Horus, de zoon van Osiris, zijn opvolger. “Tijdens de regering van farao Djedkare van de vijfde Dynastie kwam Osiris als oergod terug van Atlantis naar Gizeh, maar dan met de naam Osiris-Orion om het verschil met het eerste tijdperk duidelijk te maken.”⁷ Het

Het beeld dat Egypte een vroege Atlantis-kolonie is, lijkt hier wel van toepassing

- ▶ beeld dat Egypte een vroege Atlantis-kolonie is, lijkt hier wel van toepassing. De Amerikaanse Egyptoloog en schrijver John A. West dacht dat ook. Hij beweert daarbij dat de Sfinx ouder is dan menig mens denkt en dat hij is neergezet door overlevenden van de Atlantis-beschaaving. Volgens West is de verbrockeling van de Grote Sfinx niet veroorzaakt door woestijnzand, maar waren ze al ontstaan voordat Egypte in een groot woestijn-

vlakte veranderde en zijn ze afkomstig van water. Water was volgens West in die tijd nog volop aanwezig in Egypte ⁸

Herinnering aan Atlantis

Het is een aantrekkelijke gedachte dat er mogelijk een compleet andere beschaving op aarde leefde, ruim elfduizend jaar geleden. De vraag die bij mij opkomt, is niet of Atlantis heeft bestaan of niet, maar wat het vandaag de dag voor ons kan betekenen. Karma heeft bij de Atlantiërs flinke gevolgen gehad. Hun wil geschiedde toen ze besloten niet meer het pad van het Licht te volgen, maar zich te verlagen tot de duisternis. Misschien ging niet ieder individu die weg, maar het gold wel voor een groot deel van de Atlantiërs. We kunnen leren uit hetgeen Atlantis fataal is geworden en onszelf uitdagen toe te groeien naar het goede. We leven in de stoffelijke wereld van het materialisme, maar onze geest is nog volop aanwezig, in afwachting van onze erkenning. We leven in de evolu-

tie van reïncarnatie, zoals Steiner het vermoedelijk zou verwoorden. In onze nieuwe aardse gedaante leren we van de oude beschaving, en creëren we ons eigen moderne Atlantis. Ook ons tijdperk is doortrokken van spiritualiteit. Transformeer Atlantis in jezelf en ga uit van je eigen kracht, maar bezwijk niet aan je eigen ego of wil. Laat je goede wil de overhand nemen en treed binnen in een nieuw bewustzijn, deel mee en inspireer de spirituele groei van de mensheid. Wij zijn de herschepping van Atlantis. ■

Noten

1 W. Scott-Elliott, Legenden over Atlantis en Lemurië, Ankh-Hermes, 2005, p.39-40

2 Wim Zitman, Van Egypte naar Atlantis, Walburg Pers/Mens en Cultuur 2013

3 Michel, Atlantis, een verzonken continent, Ankh-Hermes, Ankertjesserie 277, 2002, p. 88

4 Vertaling door H. Warren en M. Molegraaf, Verzameld werk Plato Deel X Tiamaïos Kritias, Bert Bakker 2001, p.123

5 R. Steiner, De Geheimwissenschaft im Umriss, Dornach 1976, p.198

6 Wim Zitman, Van Egypte naar Atlantis, Walburg Pers/Mens en Cultuur 2013 p.31

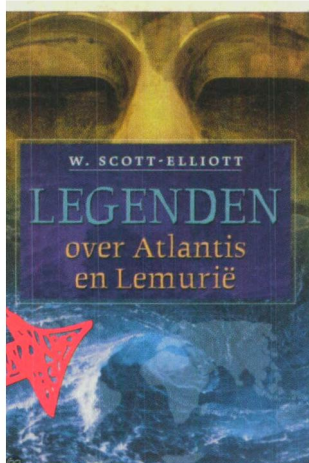
7 Wim Zitman, Van Egypte naar Atlantis, Walburg Pers/Mens en Cultuur 2013 p. 41

8 P. Michel, Atlantis, een verzonken continent, Ankh-Hermes, Ankertjesserie 277, 2002

Duik dieper naar Atlantis

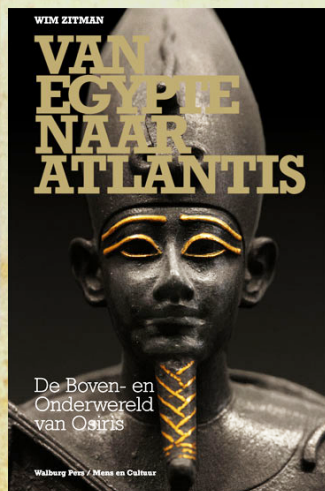
Geïnteresseerd geraakt in de verhalen van Atlantis? Door de jaren heen zijn er indrukwekkende boeken over de verloren beschavingen op de markt gekomen.

Gratis exemplaar voor de nieuwe Onkruid Abonnees! Maar wees er snel bij, want op is op!

W. Scott-Elliott, Legenden over Atlantis en Lemurië, €19,99, Ankh-Hermes

Wim Zitman, Van Egypte naar Atlantis, De boven- en onderwereld van Osiris, €24,95, Walburg Pers/Mens en Cultuur

Barbara